

свештеник Валерије Духањин
ХОБЕШ ЛИ ДА ЖИВИШ ВЕЧНО?

Хајде да замислимо да нам је дато да живимо десет пута више него сад. Богу није тешко да нам толико продужи живот. Нека то буде рок од 200, 400, 600 лета, може чак и 1000, да стигнемо библијске праоце.

Али, чиме ћемо ми испунити тих 1000 година?

Авај, човек се лако подаје разним искушењима и слаб је на све чега има у изобиљу: на новац, некретнине, успех, добро здравље и нажалост на мноштво година живота... Искушење је превелико. «Проживећу како ја хоћу 900 година, а покајаћу се у последних 100», – тако ће мислити преовлађујућа већина човечанства. Али за тих 900 лета греха, душа ће се у толикој мери укоренити у порок, да ће покајање на крају живота бити могуће искључиво теоријски. И ту се крије објашњење зашто је првим људима, описаним у Књизи Постања, а који су живели скоро 1000 година, Господ скратио живот. Они су се претворили у чудовишта греха, које је могао да исправи само светски потоп.

Вековима живети са злобним помислима, мржњом према људима, вишевековно јурцати за овоземаљским комфором и блудом, да би пред крај хиљадугодишњег живота постали непоправљива чеда пакла? Можемо ли замислити гори и одвратнији живот?

Даље, никакав број година овоземаљског живота неће нам бити довољан.

Ма колико година или чак векова даш човеку, све ће то похитати у прошлост, на један миг. То значи само једно: човек није саздан за деценије или десетине хиљада година, човек је створен за вечност и не може се заситити ниједним одељком времена. Наша душа чезне за бесмртним животом. Души је насушно потребна само вечност, и ништа мање од тога.

Године које су нам дате су попут посуде која треба да буде напуњена. Од нас зависи да ли ћемо је напунити нечим добрим и вредним, да ли ћемо је оставити празну или ћемо је, још горе, напунити свакојаким отпацама и смећем. Празан воз са 70 или 80 вагона губи смисао. А воз са неколико вагона, али испуњених нечим драгоценим има огромну вредност.

Године које су нам дате су сличне празној свесци. Некоме је дарована свеска са пуно страница, а он узме па ижврља листове, замасти их, изгужва, поцепа да се после мучи због плодова својих поступака. Некоме је поклоњена танка свеска, али и на то мало страница он ће прибележити нешто чисто и предивно.

И видех мртваце мале и велике где стоје пред Богом, и књиге се отворише; и суд примише мртваца као што је написано у књигама, по делима својим. (Откр. 20: 12).

Листови се завршавају, посуде пуне, године пролазе, али остаје бесмртна душа.

манастир Подмаине - храм Усијења Пресвете Богородице
са блајословом иџумана јеромонаха Рафаила

НЕДЕЉА СТРАШНОГА СУДА

свештеномученик Хараламије, св.муч. Енаша, Валеншина и Павле
Мтл. 25:31-46, (зач. 106); 1Кор. 8:8-9-2 (зач. 140).

ишојереј Александар Шарџунов
УСКРО ЋЕ НАСТУПИТИ СТРАШНИ СУД

Ускоро ће наступити Страшни Суд, како га Црква назива, а истовремено, непрекидно ово напомињемо, он није у некој блиској или далекој будућности, већ се он непрекидно савршава, сваког дана, сваког часа и сваког тренутка. О када би овај Страшни Суд љубави – све новости коју нам је Спаситељ открио, обухватио читав наш живот! Зашто ми њиме живимо тек у оним ретким тренуцима?

Да, сви ми знамо да не можемо волети онако како нам Христос заповеда. Али такође знамо и то, понекад нам се даје благодаћу да сазнамо, да љубав, која јесте Бог, сва љубав се излива у наша срца Духом Светим. Питање је зашто ми на то заборављамо. На прагу Великог Поста, који почиње за недељу дана, потруди се да се подсетимо на две обавезујуће карактеристике ових спасоносних дана.

Ове две карактеристике, два обавезујућа захтева су: Пробудити се и бдети. Да, пробудити се. „Душо моја, душ моја, устани, што спаваш, крај се приближава“. У самој ствари, уколико је

љубав о којој Христос говори, све у нашем животу, уколико је Христос умро за нас и васкрсао, да би нам даровао живот, уколико ми схватамо да то и јесте љубав, онда такође треба да схватимо и то да смо болесни. Очи су нам болесне, као код слепих од рођења. Наш поглед треба да у сваком човеку разликује јединствену личност, саздану по лику Сина Јединородног. Уколико не видимо ово, значи да не гледамо тамо, наш је поглед усмерен само на нас саме, затворени смо у себе. И у томе се састоји наша болест.

„Госпoде, када смо Те видели болесног, у тамници, нагог, гладног?“ Ствар је у томе да видимо? Зашто не видимо? Зато што су нам очи болесне, немамо унутарњи вид. Ми добро знамо да у најлепшим тренуцима нашег живота са другима, да у тој мери, колико их ми љубимо, ми их јасно видимо, прихватимо, препознајемо у њима оно што они јесу. Али обично их прихватимо површно, јер очима нашег срца не достижемо очигледност присуства у њима живог, васкрслог Христа, Који у сваком људском бићу остаје ра-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

њен, убијен, не препознат са наше стране.

Сутра света Црква слави успомену на свету Матрону Московску. Хиљаде и хиљаде људи као непрегледна река иду ка њеним моштима, као одговор на њену молитву. Будући слепа од рођења, још у време живота на земљи, она је била духовно просветљена и јасно је видела потребе свију, који су јој се обраћали за помоћ. Не напуштајући свој дом, она је

дух нашег усиновљења. Примећујемо ли да поглед малог детета увек тражи нечије присуство, и не умирује се док га не види? Такав дечији поглед Дух Свети хоће да разбуди у нашим срцима, да би смо увек препознали присуство Господа Исуса Христа.

Он нам даје преизобилну благодат и оно чиме можемо да је стекнемо. Тако сваки пут када одлазимо на Литургију у тајну Христове смрти и васкрсења, мо-

Утоме и јесте победа ђавола! Сада нас он одвлачи, проигравајући наше време, а сутра, када куцне час, он ће све открити, све ће нам показати у правом светлу и ми ћемо видети реално стање ствари и ужаснућемо се пред лицем истине, али биће касно да било шта поправимо. Сада, док још имамо времена, учинимо оно што је у нашој моћи. Немојмо узалуд траћити време. Не треба пуно. Бог не тражи од нас ништа што ми не можемо. Не тражи ни превелики напор ни новац – апсолутно ништа ван наших могућности. Хоће једино да мало времена посветимо своје спасењу, да откријемо своје грехове и задобијемо опроштај, а затим да кренемо исправним путем, који и јесте пут среће. Овај пут – није пут туге, очајања или несреће. Не. Божији пут је светао, он доноси радост, здравље души и телу, доноси мир, тишину, срећу, јер Христос је бесконачна срећа!

старац Јефрем Аризонски

још тада испуњавала Господњу заповест: „Јер огладњех, и дадохте ми да једем; ожедњех, и напојисте ме; странац бијех, и примисте ме; болестан бијех, и посетисте ме; у тамници бијех, и дођосте ми.“ (Мт. 25, 35 – 36).

Само благодаћу Светога Духа даје нам се велики дар светлости, који открива очи нашег срца. Ми молимо за тај дар, сваки пут пре него што читамо Јеванђеље: „Засијај у срцима нашим, човекољубиви Господе, чисту светлост Твога Богопознања, и отвори очи нашега ума, да разумемо Твоје јеванђелске проповеди“. Ово је

лимо се да би нам било дано да га препознамо, као ученици у Емаусу при ломљењу хлеба и у служењу нашим ближњим.

Управо на један те исти начин треба да гледамо на престо нашег ближњег који је гладан и који није гладан. Он нам такође даје и власт Своје Речи, власт да Га чујемо, и више од тога, да Га видимо, јер је Његова Реч, наша светлост. Такође нам се даје да созерцавамо светлоносну Реч Очеви на иконама. Свака икона јесте икона свецелог Христа, како говоре о Цркви свети Оци, у свим Његовим удовима.

Умолимо Духа Светог да нас

разбуди. Да би наш поглед могао да проникне даље од онога што се споља види, ма шта то било, и да позна Господа Исуса Христа у овој живој икони и у свакој људској личности.

Уколико будемо разбуђени на тај начин, испунићемо и други захтев Великог Поста – да бдијемо. Бдети са Христом, бдети зато што смо у ноћи, зато што смо у мраку смрти у овом свету. Оно што нас окружује, упорно нас подсећа на то. Ми треба да бдијемо са нашим Господом. Кроз неколико дана, започећемо наше усхођење са Њим у Јерусалим, ка Његовој смрти и Васкрсењу.

У току Великог Поста и ради тих догађаја које доживљавамо, потрудимо се максимално, да би смо бдели заједно са Њиме у Његовим предсмртним Страдањима. У дубини ноћи, оне ноћи у којој се Господ моли свим Својим бићем. Он моли оне који су са Њиме да бдију заједно са Њим. Знамо шта се догодило. Заспали су. Ми, којима је по дару Педесетнице даровано неупоредиво више, него тада Петру, Јакову и Јовану, можемо да бдимо. Али вазда нам се јављају десетине предлога да се не молимо или да одложимо молитву, чак и кратку и непрестану молитву срца, коју можемо да изговарамо и у току наших послова и разговора, те се не учимо да бдијемо и срце нам остаје празно, јер оно остаје ван. „Молићу ти се, Господе, али казније, трудићу се да све предајем Твојој вољи, али само мало причекај. Сада тренутно имам нешто важније“. Памтимо како су се са сличним искушењима борили

чак и велики изабраници Божији, какав је био блажени Августин, пре него су могли да се свецело обрате ка Господу. „Бдите и молите се, да не паднете у искушење“. Дужни смо да истрајемо у овој молитви. Помози нам Господе!

У свему овоме што се дешава у свету и код нас у Русији и свуда, хришћанска молитва јесте стражење са Христом у Његовим Страдањима и то треба да буде пре свега у нашој борби са смрћу. Молитва, кажу свети оци – то је борба љубави. И ми, сваки по мери својих дарова, призвани смо да будемо у првим редовима у овој борби љубави против греха, да би сва деца Божија била жива: и гладна и жедна и болесна и она у тамници.

У боју молитве ми занемоћавамо, никада не умемо да се молимо. Ето због чега треба да се обраћамо Духу Светоме. Стога што се Он заузима за нас у нашим срцима уздасима неизрецивим. Тамо где нема љубави, тамо нема ни молитве. Молитва је љутљива љубав, која све дарује.

У недељи која је пред нама, а и у свако време, понављајмо стих псалма: „Тражићу лице Твоје, Господе“ (Пс. 26, 8). Не треба да га тражимо, затварајући очи и апстаховавши се од света, већ широко, детиње, отварајући наше очи, просвећене Духом Светим. У Христу Исусу ми видимо Очев Лик. А Христа можемо познати у сваком од наших ближњих. „Ко је видео брата свога, тај је видео Бога“.

Амин.